

ОТЪ ВЪРХОВНИЯ КОМИТЕТЪ НА ДРУЖЕ- СТВО „ТРАКИЯ“.

Народни пѣвце,

Винаги въ единодушие съ народа ни, ти не пропусна да възпѣешъ, ту съ затаенъ духъ и свито сърце, ту съ спокойствие и гордостъ и нашата Тракия, когато въ ония паметни дни на 1912 и 1913 година синоветъ на България въ единъ великъ устремъ и съ едно рѣдко въ историята ни единомислие летѣха отъ побѣди къмъ побѣди изъ нейнитъ богати равнини и удивиха свѣта съ своята енергия и съ своя могъщъ духъ. — Ала, уви, днеска, въ сжщата тая историческа земя отъ одринскитъ твърдини до Люле-Бургасъ и отъ Лозенградъ до Бѣлото море българскиятъ духъ е подавенъ както никога до сега и тѣжната пѣсенъ на българката не се чува вече никждѣ... Тракия е тоя мигъ само една мечта за насъ. Тя съхранява само скжпитъ безкрѣстни гробове на нашитъ мжченици и юнаци. Нейнитъ живи синове сж отдавна вече въ изгнание; тѣ изнемогватъ въ нищета и нѣматъ никаква възможность да ти отплатятъ днесъ за радостта, която ти възбуди нѣкога у тѣхъ съ своитъ пѣсни за хубавата имъ родна земя. — Отъ името на тия изгнаници и на тракийската интелигенция, която прѣзъ тежкитъ дни на турското владичество въ Тракия, четѣше тѣй жадно и разнасяше съ неописуемъ трепетъ твоитъ писания, безсмъртната ти книга „Подъ ягото“, молимъ те, приеми тѣхния сърдеченъ поклонъ по случай на твоя славенъ празникъ.

Върховенъ комитетъ на д-во „Тракия“.